

אבא שלי! אתה חתן פרס ישראל!

ליטל ממון

תהו אחד מאותם רגעים מכוננים בחיים הגורמים לי לעצור ולהיזכר ברגעים המשותפים שלנו במסע הזה.

אני זוכרת מהילדות שלי שעבדת - עבדת הרבה! כיתת רגליים מדרום עד צפון. הקפת את הגלובוס במחנות ריקודים עם כדי להפיץ את הריקודים שלך ברחבי העולם. אני זוכרת את הבובות שהבאת לי ממקומות בעולם שבהם ביקרת במסגרת העשייה שלך במחול הישראלי. זוכר שמאוסטרליה הבאת לי קנגורו וקואלה בגודל אמיתי? מאוסטריה - מארז שוקולדים ענק סגול של "מילקה". זה היה לי לפני עידן הווטסאפ והוידאו. ככה למדתי איפה אתה עושה את צעדיך בעולם.

הפעם הראשונה שאני זוכרת את ההכרה שקיבלת בתחומך היה כמנהל אומנותי בפסטיבל כרמיאל. אני זוכרת את ההתרגשות, את הברכות שקיבלת כשהסתובבנו יחד בהרקדות.

פסטיבל כרמיאל ליווה ומלווה אותי עוד מהבטן של אמא (לוסי) - שמספרת שעד חודש תשיעי הייתה עוברת מבמה לבמה ועובדת עם להקות המחול. לימים אני זוכרת את עצמי כילדה על הדשא של כרמיאל עד מאוחר בלילה. בכל פעם חבר להקה אחר

או כוריאוגרף אחר לקח על עצמו לשמור עלי. בעוד אני הייתי צופה באבא שלי שמדבר במיקרופון ומנהל את החזרה הגנרלית ביד רמה ובהרבה כישרון.

עם שר החינוך קיש

עם ליטל ממון

עם להקת הסטודנטים וגלגלי ראשון

משם עוד היינו ממשיכים לשיבות הפקה עד השעות הקטנות של הלילה. בהתחלה רק ניסיתי לישון. אח"כ, לאט-לאט הבעתי את דעתי ואתם לקחתם אותי ברצינות גמורה ובהערכה לדעותיי. כבר שם הרגשתי כמה מדגדג לי להצטרף ללהקות ולרקוד את צעדי ה"שיכול חילוף" והידיים המונפות, לצלילי "אור" ו"כרמיאל רוקדת".

התרגשתי מהיחד שנוצר שם על הבמה ומהכוח שזה יוצר. הערכתי את זה לא פחות מרגל מתוחה יותר או פחות. על אף שתמיד רקדתי במסגרות מקצועיות (מסגרות שגם לא תמיד העריכו מספיק את המחול הישראלי),

הרגשתי הרבה בזכותך שהמחול הישראלי הוא אבן היסוד שלנו, ולכן הוא בער ובוער בעצמותי עד היום.

זוכרת את הנסיעות שלנו יחד בהן היית צריך לבדוק את המוסיקות לפסטיבל כרמיאל והיינו שומעים אותן ב"לופים". שירים ישראלים ישנים שלמדתי והכרתי בזכותך. אולי בגלל זה אני תמיד מרגישה שנולדתי בתקופה הלא נכונה. ילדים בגילי אף פעם לא הבינו איך אני מכירה את **שושנה דמארי**, **ירדנה ארזי** ואת **נתן אלתרמן** ואיך אני אוהבת את המוסיקה הזו.

עם רונן טין

עם גלית והבה שאשו מנהלת המערך לטקסים ולאירועים ממלכתיים ראשת מנהל התרבות

עם דוד פלבר מנהל האגף לשרות לאומי ויועץ שר החינוך לפרס ישראל

עם איציק סעדה

עד היום, בכל מסגרת שאני נמצאת בה, אני מרגישה כמה חשוב לי להטמיע את המחול והמוסיקה הישראלית. כך כל שנה, במסגרת לימודי התואר הראשון שלי במחול בסמינר הקיבוצים, הזמנתי אותך ואת אמא להצטרף אלי ולהעביר אירוע - סדנה של מחול ישראלי, ולחשוף את תלמידי סמינר הקיבוצים לריקודי העם.

אתם גם העברתם לי את התשוקה והרצון להנגיש לכולם את האהבה לתנועה ולריקוד כמו ב"דאנס בייבי", המיזם שיצרתי - ריקודים להורים עם מנשאים, כך שיוכלו לנוע יחד עם התינוק שלהם מגיל 0. ככה גם **גילן** (האיש שלי), **אלאיה ולואן** - ילדנו המתוקים, הצטרפו למעגל הרוקדים.

העבודה שלך ושל אמא עם קהילות יהודיות בחו"ל היוו השראה לעבודה שלי עם נוער הקהילות היהודיות, איתם עבדתי במסגרת תגלית, או בקאמפיים בארצות הברית. הבנתי היטב את האחריות המונחת על כתפיי, להעביר את האהבה לארץ דרך הרגליים, דרך הגוף ובראש וראשונה - דרך הנשמה.

עם ניר להב

רגע מכונן בקשר שלנו היה כשהתחלתי לעבוד אתך בלהקת הסטודנטים. הקשר שלנו הפך לקרוב וצמוד יותר. העברנו הרבה מאוד שעות יחד, בשבתות מרוכזות או חזרות עד מאוחר בלילה. אתה איש של עבודה ועשייה "ורקוהוליק" אמיתי. וכל זה לא היה מתאפשר בלי התמיכה של המשפחה. שנתנו לך את השקט הדרוש לאמן אמיתי - ליצור ולהיות בעשייה.

אבא שלי! אני עדיין לא מאמינה שאני אומרת שאתה "חתן פרס ישראל" ואין גאה ממני. הנחישות, ההתמדה והעשייה האינסופית שלך תמיד היו ויהיו נר לרגליי. האהבה שלך למה שאתה עושה פשוט סוחפים את כל מי שסביבך.

העיטוף והאהבה שקיבלת מכל אוהבין ומכל המכובדים בטקס, בהם הנשיא, ריגשו אותי עד דמעות. הרגשתי איך כל מסע החיים הזה התרכז לבמה אחת, מלאת הכרה, על הדרך המדהימה שעשית ועוד עושה. גאה ואוהבת.

עם לוי ממן

עם משה תלם ויעל

עם להקת הדרי רחובות

עם יואל אביטן

עם איציק סעדה

עם הנשיא הרצוג

עם מרים אדלסון

עם המשפחה - האחים

עם יעל, משה תלם ורונית

עם ליאת ואתי כץ, ודודי

עם חיים מילשטיין

עם המשפחה

עם אהרון ונעמי סלומון

עם זהבה בן

עם אחיו - איציק

עם אבי ברנס

עם אבי טולדנו

עם אהרון סלומון

